SHNB

SOCIETAT D'HISTÒRIA NATURAL DE LES BALEARS

Antoni Llorens (1912-1996)

Antoni Llorens estudià la carrera de dret a Granada llicenciant-se l'any 1930. Però la seva afició era la botànica. Aquesta afició el dugué a estudiar farmàcia a la Universitat de València finalitzant els seus estudis de llicenciatura l'any 1934. Exercí la seva professió d'apotecari per diferents indrets, primer a Formentera, després a Sant Just Desvern (Barcelona) i definitivament al Coll den Rebassa (Palma) a on era ben conegut i estimat. La seva afició a la botànica i la seva relació amb el col.legi d'apotecaris de les Balears el dugué a treballar en l'elaboració i actualització de l'herbari del col.legi, junt amb D. Jaume Serra. La farmàcia i la botànica sempre han tengut una estreta relació. Apotecaris i botànics és una simbiosi molt freqüent a les nostres illes: Llorenç Garcias-Font a Artà i Jeroni Orell a Sóller, socis de la Societat, foren unes de les persones que també combinaren a la perfecció aquestes dues facetes. Aquesta relació entre botànica i apotecaria el dugué a aprofundir, junt amb D. Antoni Gamundí, amb l'estudi de les plantes medicinals com alternativa als medicaments comercials. També conegué i treballà, de ben a prop, amb un altre il.lustre botànic de les nostres illes, en Francesc Bonafè.

La seva afició per la botànica el feu adquirí la col.lecció de les millors aquarel.les de plantes endèmiques de les Balears realitzada per la pintora francesa Colette Martin, una fusió entre ciència i art.

Es podria dir que els nous botànics de les nostres illes donaren les seves primeres passes a la rebotica de D. Antoni Llorens. Allà, junt amb el seu fill Lleonard, se començà a parlar d'una assignatura de botànica d'una embrionària llicenciatura de Biològiques. I fou a la seva farmàcia, en la rebotica, que un dels qui escriuen aquestes línies descobrí i donà les seves primeres passes en el món de la liquenologia. Els seus consells i tot el seu material (lupa binocular, microscopi òptic i bibliografia especialitzada sobre líquens) sempre fou posat a disposició de qui ho necessitàs.

Les seves excursions per Llucmajor el feren veure les diferències entre dues espècies de pins, el pi blanc *(Pinus halepensis)* i una altra espècie, de morfologia acipressada, que no s'ajustava amb cap altra espècie descrita. Malgrat els seus amplis coneixements de botànica medicinal i de flora de les Balears només publicà un treball, juntament amb el seu fill. En ell es descriu aquesta nova espècie endèmica de pi de les Balears, *Pinus ceciliae*, al Bolletí de la Societat d'Història Natural de les Balears (**Llorens, A.** i Llorens, L. 1972. Contribución al estudio de la flora balear. *Bol. Soc. Hist. Nat. Baleares*, 17: 51-54.). Aquest pi fou descrit sobre exemplars del sud de Mallorca (Llucmajor), però amb posterioritat s'han

trobat petites poblacions a Menorca i a altres indrets de Mallorca.

Siguin aquestes modestes línies un sentit record per a un estimat soci de la Societat.

Lluís A. Fiol i Guillem X. Pons